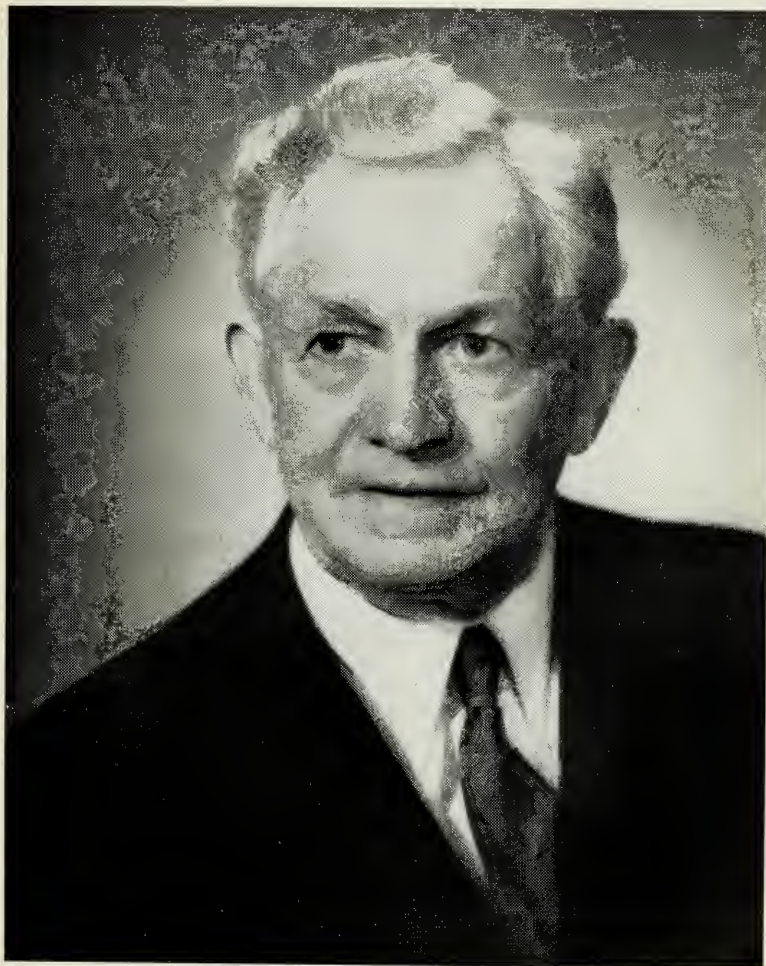

De Ster

PRESIDENT DAVID O. McKAY

Januari 1957

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

57e JAARGANG

Blz.

Nr 1

Van de Redactie 3

Een wonderbaar werk en een wonder . . 4

Een Nieuwjaarsgroet van de familie
Van Dam 14

Onze Zonnehoek 15

De vraag van de maand 20

Onder de Ponco-Indianen 23

Districts-Conferenties in 1957 27

Voorwaarts O.O.V. 28

Redacteur:

RULON J. SPERRY,

President der Nederl. Zending.

Gebeurtenissen in de Zending 29

Assistent:

A. D. JONGKEES

Aankomst en vertrek 30

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

Rectificatie 31

Waarlijk het licht is zoet 32

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

VAN DE REDACTIE

*Bidt, en U zal gegeven worden;
zoekt, en gij zult vinden;
klopt en U zal opengedaan worden.*

Matth. 7:7.

Deze woorden sprak Jezus op de berg der zaligsprekingen. Een grote menigte, op de helling en aan de voet van de berg, luisterde in gespannen aandacht naar Hem, want wij lezen aan het eind van zijn rede: „En het is geschied, als Jezus deze woorden geëindigd had, dat de scharen zich ontzetten over zijne leer. Want Hij leerde hen als machthebbende en niet als de schriftgeleerden”.

Blijkbaar waren de ernstige vermaningen, die wij aan het einde van het zevende hoofdstuk van Mattheus vinden opgetekend, dieper tot hen doorgedrongen dan de troostrijke woorden, die ik hierboven heb aangehaald. En het zijn deze woorden, waarover ik thans wil spreken, want zij zijn aan ons — en in het bijzonder aan mijn vrouw — treffend bewaarheid.

Zoals vele lezers en lezeressen van de Ster — misschien wel alle — bekend zal zijn, was Zuster Jongkees, toen zij de 18de November 1956 uit het ziekenhuis thuis kwam, zo goed als blind.

Wel keerden de lichaamskrachten geleidelijk terug, maar het licht uit haar ogen was weg en bleef weg. Vele waren de gebeden, die ten haren behoeve door de zendelingen en leden der Kerk in en buiten Nederland werden opgezonden. Hierdoor gesteund en mede door haar grote geestkracht en haar wil om zich niet door deze ramp te laten neerslaan, bleef Zuster Jongkees opgewekt en blijmoedig in de duistere wereld rondom haar, die haar het verschil tussen dag en nacht niet meer deed kennen. Haar innige hoop en bede was, dat zij met Kerstmis weer zou kunnen zien, doch dit mocht niet zo zijn. Zij was de avond van de 26e December het einde van haar geestkracht nabij en bedroefd en verslagen gingen wij ter ruste. De volgende morgen stond ik op en na mij gewassen en gekleed te hebben, knielde ik bij haar neder en bad zoals ik in mijn leven nog niet had gebeden; ik bad met een gebroken hart en een verslagen geest.

Toen ik opstond, nam mijn vrouw mijn hoofd tussen beide handen en zei blij verrast: „Ik zie je gezicht, ik zie de kamer, de wandversieringen, ik zie de sneeuw op de daken aan de overkant! Ik kan zien, ik kan zien!”

Ik riep de moeder van mijn vrouw, die bij ons is en wij drieën schreiden van vreugde en wij schaamden ons onze tranen niet, want het waren tranen van grote onuitsprekelijke dankbaarheid jegens onze Vader in de Hemel, die aldus alle gebeden om de herstelling van het licht in de ogen van mijn vrouw had verhoord.

„Bidt, en u zal gegeven worden”. Dit zeide de Zaligmaker der mensen twee duizend jaren geleden, maar zij zijn van kracht nu en altijd. Hun waarde is eeuwig, want het was een God, die sprak.

Wij geven deze innige belevenis aan de openbaarheid prijs, in de hoop en de bede, dat, mochten er onder u zijn, die dit lezen en wanhopig de handen naar de hemel uitstrekken en in tranen om verhoring van hun gebed smeken, zij hieruit nieuwe moed en kracht mogen putten en hun vrouwen op onze Vader in de Hemel blijven stellen, want Hij hoort Zijn kinderen, die gebroken van hart en met een verslagen geest tot Hem komen en Hij zal zeer zeker die gebeden op de tijd, die in Zijn wijsheid besloten is, verhoren.

A. D. JONGKEES.

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

HOOFDSTUK 7

HET BOEK VAN MORMON VERVULT BIJBELSE PROFETIËN

Mogelijke redenen voor de onjuiste veronderstelling, dat er geen verdere Schriften zouden komen

Toen de graveerselen van de platen, die door de engel Moroni aan Joseph Smith waren overhandigd vertaald waren en uitgegeven als het Boek van Mormon, had de verschijning er van te kampen met een heftige oppositie, voornamelijk van de zijde der geestelijken van die tijd, die hun volgelingen waarschuwdën om het niet te lezen. Dit schijnt op zichzelf reeds dwaas, want indien het slechts werk van mensen was, zoals zij beweerden, hadden hun volgelingen de raad kunnen ontvangen om het te lezen en zelf te zien, dat het een vervalsing was. Hun werd echter verteld dat de canon der Schriften volledig was, en dat wij nimmermeer iets zouden hebben naast hetgeen in de Bijbel stond. Dikwijls beriepen zij zich op:

„Ik betuig aan een ieder, die de woorden der profetie van dit boek hoort: Indien iemand hieraan toevoegt, God zal hem toevoegen de plagen, die in dit boek beschreven zijn; en indien iemand afneemt van de woorden van het boek dezer profetie, God zal zijn deel afnemen van het geboomte des levens en van de heilige stad, welke in dit boek beschreven zijn.” (Openb. 22 : 18-19.)

Als men dit voor het eerst leest, kon men gerechtvaardigd zijn met aan te nemen, dat de Apostel Johannes bedoelde, dat er geen andere Schrift aan de Bijbel zou worden toegevoegd, vooral omdat deze woorden staan in het laatste hoofdstuk van de Bijbel, zoals wij die nu hebben. Maar het is gemakkelijk te begrijpen, dat deze verklaring echter verkeerd is, als men er aan denkt, dat volgens de bijbeldeskundigen (1) deze openbaring geschreven was tussen 64 en 96; (2) dat Johannes zelf pas veel later zijn evangeliebeschrijving (Het Evangelie volgens de beschrijving van Johannes) in Efeze heeft geschreven; (3) dat in die tijd de boeken van de Bijbel niet bijeengebracht waren in hun huidige vorm.

(Zie *Bible Helps*, S. Bagster & Sons, Ltd., Londen, blz. 86 en 110.) Het moet daarom verstaan worden als een waarschuwing van Johannes tegen het toevoegen aan, of afnemen van de openbaringen, die hij als een banneling op het eiland Patmos had ontvangen en opgeschreven. Dit kan echter de Here niet verhinderen om iets toe te voegen aan hetgeen Hij had geopenbaard.

Door te verwijzen naar de woorden van Mozes vinden wij ook nog

een bewijs, dat geen andere gevolgtrekking houdbaar is, want anders zouden wij gedwongen zijn om alle woorden in de Bijbel na Deuteronomium te verwerpen:

„Gij zult aan wat ik u gebied, niet toedoen en daarvan niet afdoen, opdat gij de geboden van de Here, uw God, onderhoudt, die ik u opdroeg.” (Deut. 4 : 2.)

„Al wat ik u gebied, zult gij naarstig onderhouden; daaraan zult gij niet toedoen, noch daarvan afdoen.” (Deut. 12 : 32.)

Des Heren profetie aangaande andere Schriften

De Here begreep dat Satan het in de harten der mensenkinderen zou doen opkomen om dit nieuwe boek met Heilige Schrift te verwerpen, namelijk dit Boek van Mormon, en daarom zeide Hij bij monde van de Amerikaanse Profeet Nephi:

„Maar ziet, ten dage, dat Ik er toe zal overgaan een wonderbaar werk onder hen te verrichten. opdat Ik Mijn verbonden moge gedenken, die Ik met de mensenkinderen heb gemaakt — dat Ik Mijn hand ten tweeden male moge uitstrekken om Mijn volk te herstellen, dat van het huis Israëls is;

En Ik ook de gelofte moge gedenken, die Ik u, Nephi, en ook uw vader, heb gedaan, dat Ik uw nageslacht zou gedenken, en dat de woorden van uw nageslacht uit Mijn mond tot uw nakomelingen zouden voortgaan — zullen Mijn woorden voortsissen tot aan het einde der aarde, als een banier voor Mijn volk, dat van het huis Israëls is;

En omdat Mijn woorden zullen voortsissen, zullen velen der niet-Joden zeggen: Een Bijbel! Een Bijbel! Wij hebben een Bijbel, en er kan geen andere Bijbel meer zijn.

Maar aldus zegt de Here God: O dwazen, zij zullen een Bijbel hebben; deze zal van de Joden komen, Mijn verbondsvolk van ouds. En hoezeer bedanken zij de Joden voor de Bijbel, die zij van hen ontvangen? Ja, wat bedoelen de niet-Joden? Gedenken zij de reizen, de moeite en de arbeid van de Joden, en hun ijver jegens Mij in het brengen van de zaligheid tot de niet-Joden?

O, gij niet-Joden, zijt gij de Joden, Mijn oud verbondsvolk, indachtig geweest? Neen, maar gij hebt hen vervloekt en gehaat, en niet getracht hen te herstellen. Doch ziet, Ik zal dit alles op uw eigen hoofd doen wederkeren; want Ik, de Here, heb Mijn volk niet vergeten.

Gij dwaas, die zult zeggen: Een Bijbel, wij hebben een Bijbel, en wij hebben er geen andere Bijbel bij nodig. Had gij ooit een Bijbel verkregen als het niet door de Joden was geweest?

Weet gij niet, dat er meer natien zijn dan één? Weet gij niet, dat Ik, de Here uw God, alle mensen heb geschapen, en dat Ik hun gedenk, die op de eilanden der zee zijn; dat Ik regeer in de hemelen hierboven, en beneden op de aarde; en dat Ik Mijn woord voortbreng tot de kinderen der mensen, ja, tot alle natien der aarde?

Waarom mort gij? Omdat gij meer van Mijn woord zult ontvangen? Weet gij niet, dat het getuigenis van twee volken voor u het bewijs is, dat Ik God ben, dat Ik het ene volk evenzeer gedenk als het andere? Daarom spreek Ik tot het ene volk dezelfde woorden als tot het andere. En wanneer de twee volken samengaan, zullen de getuigenissen der twee volken eveneens te zamen gaan.

En dit doe Ik, opdat Ik aan velen moge bewijzen, dat Ik dezelfde ben, gisteren, heden en voor eeuwig; en dat Ik Mijn woorden spreek naar Mijn welbehagen. En omdat Ik één woord heb gesproken behoeft gij niet te denken, dat Ik er niet meer kan spreken; want Mijn werk is nog niet voleindigd; noch zal het zijn

voleindigd vóór het einde van het mensdom, evenmin van die tijd af tot in eeuwigheid.

Omdat gij een Bijbel hebt behoeft gij niet te veronderstellen, dat deze al Mijn woorden bevat; ook moet gij niet denken, dat Ik niet meer deed schrijven.

Want ik gebied alle mensen, zowel in het oosten als in het westen, zowel in het noorden als in het zuiden, en op de eilanden der zee, dat zij de woorden zullen schrijven, die Ik tot hen spreek; want uit de boeken, die zullen worden geschreven, zal Ik de wereld oordelen, een ieder naar zijn werken, overeenkomstig het geschrevene.

Want ziet, Ik zal tot de Joden spreken, en zij zullen het schrijven; Ik zal ook tot de Nephieten spreken, en zij zullen het schrijven; en Ik zal ook tot de andere stammen van het huis Israëls spreken, die Ik heb weggeleid, en zij zullen het schrijven; en ook zal Ik spreken tot alle volken der aarde, en zij zullen het schrijven.

En het zal geschieden, dat de Joden de woorden der Nephieten zullen hebben, en de Nephieten de woorden der Joden; en de Nephieten en de Joden zullen de woorden van de verloren stammen Israëls hebben, en de verloren stammen Israëls zullen de woorden hebben van de Nephieten en de Joden.

En Mijn volk, dat van het huis Israëls is, zal huiswaarts worden geleid naar de landen hunner bezittingen; en ook Mijn woord zal tot één worden bijeengebracht. En Ik zal hun, die strijden tegen Mijn woord en tegen Mijn volk, dat van het huis Israëls is, tonen, dat Ik God ben, en dat Ik met Abraham een verbond maakte, dat Ik zijn nageslacht immer indachtig zou zijn.” (II Nephi, hoofdstuk 29.)

Op grond van deze openbaring zijn wij gerechtigd om aan te nemen, dat er andere Schriften bestaan naast die, welke in de Bijbel en het Boek van Mormon vervat zijn. Jezus geeft ons verdere inlichtingen over dit onderwerp:

„Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar Mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder.” (Joh. 10 : 16.)

Iemand, die over het leven van Christus heeft geschreven, heeft aangegeven, dat hij voor deze Bijbeltekst geen verontschuldiging kon vinden, daar hij van geen andere schapen wist, behalve die, onder wie Jezus had gewerkt. Sommigen hebben verklaard, dat het op de niet-Joden gedoeld zou hebben, maar Jezus zeide: „.....Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls.” (Matth. 15 : 24.)

Jezus bezocht Zijn andere schapen

Er dient op gewezen te worden, dat Jezus het woord niet bediend heeft aan de niet-Joden, ofschoon Hij wel na Zijn kruisiging Zijn apostelen naar hen heeft gezonden. Wat de Bijbel aangaat hebben wij dus nog geen antwoord op de vraag: Wie waren de andere schapen, die Hij beloofde te zullen bezoeken? Hiertoe moeten wij ons wenden tot de herstelling van het evangelie en het verschijnen van het Boek van Mormon.

Nadat Jezus gekruisigd was en naar Zijn Vader opgevaren, bezocht Hij Zijn „andere schapen” in Amerika, bekend als de Nephieten, en daar koos Hij twaalf discipelen en vormde Zijn Kerk, zoals Hij onder

de Joden had gedaan, en waarvan een vrij uitvoerig verslag is gegeven in het Derde Boek van Nephi in het Boek van Mormon, welk boek dikwijls het vijfde evangelie genoemd wordt, en uit welke beschrijving wij het volgende aanhalen:

„Toen Jezus deze woorden had gesproken, zeide Hij tot die Twaalf, die Hij had gekozen:

Gij zijt Mijn discipelen; en gij zijt een licht voor dit volk, dat een overblijfsel van het *huis van Jozef* is.

En ziet, dit is uw erfland; en de Vader heeft het u gegeven.

En nimmer heeft de Vader Mij geboden, dat Ik het aan uw broederen te Jeruzalem zou vertellen.

Evenmin heeft de Vader Mij ooit geboden, dat Ik hun zou vertellen aangaande de andere stammen van het huis Israëls, die de Vader uit het land heeft weggeleid.

Alleen dit heeft de Vader Mij geboden hun te zeggen:

Dat Ik andere schapen heb, die niet van deze kooi zijn; die moet Ik ook toebrengen, en zij zullen Mijn stem horen; en er zal één kudde zijn, en één herder. En nu, wegens hardnekkigheid en ongeloof begrepen zij Mijn woord niet; daarom werd Mij door de Vader geboden hun hieromtrent niets meer te zeggen.

Maar, voorwaar zeg Ik u, dat de Vader Mij heeft geboden, en Ik vertel het u, dat gij van hen werdt afgescheiden wegens hun ongerechtigheid; daarom is het wegens hun ongerechtigheid, dat zij niet van u afweten.

En voorwaar zeg Ik u wederom, dat de Vader de andere stammen van hen heeft afgescheiden; en het is wegens hun ongerechtigheid, dat zij niet van hen afweten.

En voorwaar zeg Ik u, dat gij het zijt, van wie Ik zeide: Andere schapen heb Ik, die niet van deze kooi zijn; die moet Ik ook toebrengen, en zij zullen Mijn stem horen; en er zal één kudde zijn, en één herder.

En zij begrepen Mij niet, want zij veronderstelden, dat het de niet-Joden waren; want zij begrepen niet, dat die niet-Joden door hun prediking zouden worden bekeerd.

En zij begrepen Mij niet, toen Ik zeide, dat zij Mijn stem zouden horen; en zij begrepen niet van Mij, dat de niet-Joden nimmer Mijn stem zouden horen ~ dat Ik Mij niet aan hen zou openbaren, dan alleen door de Heilige Geest.

Maar ziet, gij hebt Mijn stem gehoord, en hebt Mij eveneens gezien; en gij zijt Mijn schapen, en gij wordt onder hen gerekend, die de Vader Mij heeft gegeven.” (III Nephi 15 : 11-24).

Hieruit leren wij wie de andere schapen waren, die Jezus zou bezoeken, zoals Hij Zijn discipelen in Jeruzalem vertelde, en dat zij een overschot waren van het huis van Jozef. Jezus zette verder uiteen, dat Hij nog andere schapen heeft, „die niet van dit land zijn, noch van het land van Jeruzalem.” (Zie III Ne. 16 : 1.) die Hij moest bezoeken. Daar wij nu nog niet weten wie of waar zij zijn, zullen wij ons nu bepalen tot het overschot van het huis van Jozef, en wij zullen zien wat de Bijbel te zeggen heeft van deze tak van het huis Israëls.

Het huis van Juda en het huis van Jozef

Een studie van de beloften van de Here aan Abraham, Izak en Jakob (Israël), en aan zijn twaalf zoons, die volgens ons begrip de hoofden vormen van de twaalf stammen van het huis Israëls, laat duidelijk zien

dat de voornaamste beloften aan Juda en Jozef werden gegeven. Veel verwarring en verkeerde uitlegging bestaan er in de gedachten van velen aangaande het gebruik van de naam *Israël*. Zelfs heden denken velen, dat die verband houdt met de Joden of zelfs met het huis van Juda, daarbij vergetende dat Juda slechts één van de twaalf zoons van Israël was. Ruben was de oudste zoon, maar door zijn overtreding was hem het eerstgeboorterecht ontnomen en aan de zoons van Jozef gegeven:

„De zonen van Ruben, de eerstgeborene van Israël, want hij was de eerstgeborene, maar omdat hij de legerstede van zijn vader had ontwijfd, was zijn eerstgeboorterecht geschonken aan de zonen van Jozef, de zoon van Israël — maar deze werd niet in het register als eerstgeborene ingeschreven; Wel was Juda de sterkste onder zijn broeders en één uit hem werd tot vorst, maar het eerstgeboorterecht viel ten deel aan Jozef.“ (I Kron. 5 : 1-2.)

En van de betrekkelijke belangrijkheid en posities van Juda en Jozef zeide Paulus:

„Het is immers duidelijk, dat onze Here uit Juda is gesproten, ten aanzien van welke stam Mozes met geen woord van priesters gerept heeft.“ (Hebr. 7 : 14.)

Wanneer deze beloften en zegeningen begrepen worden is het duidelijk, dat de zegeningen van Jozef, die het eerstgeboorterecht ontving, hem voorrechten gaven over alle zonen van Israël, Juda inbegrepen. Het moet vermoedelijk worden toegeschreven aan het feit, dat Juda en zijn nakomelingen (de Joden) zijn bijeen gebleven, dat men hen als de enige Israëlieten is gaan beschouwen. In vroeger dagen werd Israël verdeeld, waarbij Juda de kleinere groep vormde, en de grotere groep „Israël“ werd genoemd:

„En Joab meldde de koning de uitkomst van de volkstelling: Israël telde acht-honderd duizend krijgslieden die het zwaard konden voeren; en de mannen van Juda waren vijfhonderd duizend.“ (II Sam. 24 : 9.)

„En de Here zeide: Ook Juda zal Ik van Mijn aangezicht wegdoen, zoals Ik Israël verwijderd heb; en versmaden zal Ik deze stad die Ik verkoren heb, Jeruzalem, en het huis waarvan Ik gezegd heb: Mijn naam zal daar zijn“ (II Kon. 23 : 27.)

Onder Efraïm werd Israël naar het noorden geleid toen het koninkrijk Israël werd omvergeworpen door de Assyriërs omstreeks 721 v. Chr. en het keerde nimmer terug. De mensen werden onder de natiën verspreid:

„..... Evenwel zal Ik het huis Jakobs niet geheel en al verdelgen, luidt het woord des Heren.

Want zie, Ik geef bevel, en Ik schud het huis van Israël onder al de volken; gelijk men met een zeef schudt, en geen steentje zal ter aarde vallen.“ (Amos 9 : 8, 9.)

Daarop profeteerde Amos, dat na dit „schudden“ het huis Israëls weer vergaderd zal worden. (Zie Amos 9 : 14-15.) In een latere bespreking zullen wij het hebben over het vergaderen van Israël in de laatste dagen, zoals door de profeten voorspeld.

Mozes zegende Jozef

Laten wij nu meer in bijzonderheden de zegeningen beschouwen, die Jozef en zijn nakomelingen beloofd werden. Niet alleen zullen wij zien, dat hun beloften groter waren dan die, welke Juda werden gegeven, maar ook dat Jozef en Juda gescheiden zouden worden in twee groepen, zoals wij reeds genoemd hebben. Jozef zou na het „schudden” van Israël een nieuw land ontvangen, verschillend en apart van het beloofde land, dat hoofdzakelijk door Juda werd bewoond.

Mozes zegende de kinderen van Israël vóór zijn dood (Zie Deut., hoofdstuk 33.) De lezer wordt verwezen naar het verslag van de zegeningen met de raad om die zorgvuldig te lezen, vooral de belangrijkheid en betekenis van de zegeningen van Jozef, vergeleken met die van zijn broeders. Laten wij in het bijzonder stilstaan bij Jozefs zegening:

„Van Jozef zeide hij: *Zijn land zij door de Here gezegend met de kostelijkste gave des hemels, met de dauw, en met de watervloed die beneden ligt; met de kostelijkste gave, die de zon voortbrengt, en met de kostelijkste gave, die de maan doet uitspruiten; met het uitnemendste der aloude bergen, en met de kostelijkste gave der eeuwige heuvelen, en met de kostelijkste gave van de aarde en haar volheid; met het welbehagen van Hem, Die in de braamstruik tegenwoordig was; dat moge komen op het hoofd van Jozef, op de schedel van de uitverkorene onder zijn broeders.*

Hij heeft de heerlijkheid des eerstgeborene zijns osses, en zijn hoornen zijn de hoornen des eenhoorns; daarmee zal hij de volken te zamen stoten tot aan de einden des lands. *Dezen nu zijn de tienduizenden van Efraïm, en dezen zijn de duizenden van Manasse!*” (Deut. 33 : 13 17.)

Toen deze zegen door de patriarch Mozes werd gegeven, had hij kennelijk in de eerste plaats het nieuwe land in gedachten, dat aan Joseph zou worden gegeven, en dat door de Here op overvloedige wijze zou worden gezegend om de kostelijke vruchten van het land voort te brengen, en de kostelijke dingen van de aloude bergen en der eeuwige heuvelen.

Toen de nakomelingen van Jozef omstreeks het jaar 600 v. Chr. naar Amerika geleid werden, werd hun verteld, dat het een land zou zijn, te verkiesen boven alle andere landen. Het lezen van Mozes' zegening voor Jozef geeft aan, dat Mozes onder de indruk was van dit feit en het onder woorden trachtte te brengen. Verder gaf hij aan, dat er „aloude bergen” en „eeuwige heuvelen” zouden zijn. En de landstreek, waarheen zij geleid werden, was in het westelijk deel van Zuid-, Centraal- en Noord-Amerika, in het Rotsgebergte, die nauwkeurig aan de beschrijving van Mozes beantwoordt.

Toen zeide Mozes verder, dat „het welbehagen van Hem, Die in de braamstruik tegenwoordig was” (doelende op de God van Israël, Die in de braamstruik verkeerde — zie Ex. 3 : 2) op Jozef zou zijn, die van zijn broeders afgescheiden was. Vervolgens spreekt hij van diens

heerlijkheid als „des eerstgeborenen zijns osses.” of de eerstgeborene of erfgenaam zijns vaders, en wij hebben er reeds op gewezen hoe Jozef het eerstgeboorterecht verwierf. Mozes zag verder naar de macht en het gezag, die aan het nageslacht van Jozef zouden worden gegeven, en hij voegde er aan toe: „daarmede zal hij de volken te zamen stoten tot aan de einden des lands. Dezen nu zijn de tienduizenden van Efraïm, en dezen zijn de duizenden van Manasse!” (Zie Deut. 33 : 17.) Dit schijnt uit te zien naar de vestiging van het koninkrijk Gods op aarde in de laatste dagen, waarover wij reeds gesproken hebben, en naar de vergadering van Israël, die wij later zullen bespreken.

Jakob (Israël) zegende Jozef

De grote aartsvader Jakob riep zijn kinderen tot hem en zegende hen juist voordat hij stierf:

„En Jakob ontbood zijn zonen en zeide: Komt bijeen, opdat ik u bekend make, wat u in toekomstige dagen wedervaren zal.

Verzamelt u en luistert, gij zonen van Jakob, luistert naar Israël, uw vader.” (Gen. 49 : 1-2.)

Voorgesteld wordt, dat de lezer het ganse hoofdstuk bestudeert en acht geeft op het grote verschil in de respectieve zegeningen.

Laten wij nu met zorg de bijzondere zegen bestuderen, die Jozef van zijn vader ontving:

„Jozef is een vruchtbare tak, een vruchtbare tak aan een fontein; elk een der takken loopt over de muur.

De schutters hebben hem wel bitterheid aangedaan, en beschoten en hem gehaat; Maar zijn boog is in stijvigheid gebleven, en de armen zijner handen zijn sterk geworden, door de handen van de Machtige Jakobs; daarvan is hij een herder, een steen Israëls;

Van uws vaders God, Die u zal helpen, en van de Almachtige, Die u zal zegenen, met zegeningen des hemels van boven, met zegeningen des afgronds, die daaronder ligt, met zegeningen der borsten en der moederschoot!

De zegeningen uws vaders gaan te boven de zegeningen mijner voorvaderen, tot aan het einde van de eeuwige heuvelen; die zullen zijn op het hoofd van Jozef, en op de hoofdschedel des afgezonderden zijner broederen!” (Gen. 49 : 22-26.)

Deze zegen gelijkt in hoge mate op die, welke door Mozes werd gegeven, en begint met een verwijzing naar het land, waarheen de nakomelingen van Jozef zouden gaan: „.....een vruchtbare tak aan een fontein; elk een der takken loopt over de muur.” Het schijnt logisch om aan te nemen, dat de oceaan beschouwd werd als de muur, waarover de takken van Jozef zouden gaan „tot aan het einde van de eeuwige heuvelen.” Vervolgens gaf Jakob aan, dat Jozef gezegend zou worden „met de zegeningen des hemels van boven met zegeningen der borsten en der moederschoot,” duidende op een talrijk nageslacht, en aangevende dat zijn zegeningen die van zijn voorouders zouden overtreffen.

Betekenis van de droom van Jozef

Voeg bij deze twee zegeningen de droom van Jozef, waarin hij zag dat de schoven van zijn broeders zich bogen voor zijn schoof. Vervolgens droomde hij, dat de zon en de maan en elf sterren zich voor hem bogen. (Zie Gen. 37 : 5-10; 44 : 14.) Stel uzelf nu deze vragen:

1. Kent de Bijbel beloften aan iemand anders, die deze beloften evenaren, uitgezonderd de belofte dat uit de lendenen van Juda de Christus in de wereld zou komen?
2. Geeft de Bijbel de vervulling van deze beloften? Zo ja, waar dan?
3. Algemeen wordt toegegeven, dat de Bijbel een kroniek der Joden is, maar waar is het verslag van Jozef en zijn nakomelingen?
4. Is het consequent om aan te nemen dat God grotere beloften zou geven aan Jozef en zijn nakomelingen dan aan enige andere groep van de elf zoons van Jakob (Israël) en hun nakomelingen, en dan geen voorzieningen zou treffen dat een verslag zou worden bijgehouden van de vervulling van die beloften?

Het hout van Efraïm (Het Boek van Mormon)

De Here zag deze belangrijke kwestie niet over het hoofd, maar Hij trof voldoende maatregelen, dat een kroniek zou worden bijgehouden van Zijn handelingen met Jozef en diens nakomelingen, te beginnen met zijn twee zoons, Efraïm en Manasse:

„Het woord des Heren kwam tot mij:

Gij mensenkind, neem een stuk hout en schrijf daarop: voor Juda en de Israëlieten die daarbij behoren; neem dan een ander stuk hout en schrijf daarop: voor Jozef — het stuk hout van Efraïm — en het gehele huis Israëls dat daarbij behoort;

Voeg ze dan aan elkander tot één stuk hout, zodat zij in uw hand tot één worden.

Wanneer nu uw volksgenoten u vragen: Wilt gij ons niet meedelen, wat gij daarmede bedoelt?

Zeg dan tot hen: Zo zegt de Here Here: zie, Ik neem het stuk hout van Jozef — dat aan Efraïm toebehoort — en van de stammen Israëls die daarbij behoren, en Ik voeg het bij het stuk hout van Juda en maak ze tot één stuk hout, zodat zij één zijn in Mijn hand.

De houten nu, waarop gij geschreven zult hebben, zullen in uw hand zijn voor hun ogen.” (Ezech. 37 : 15-20.)

In oude tijden was het de gewoonte om op perkament te schrijven en dat dan op een stuk hout op te rollen. Toen daarom dit gebod werd gegeven, was het gelijk het gebod om twee afzonderlijke verslagen of boeken bij te houden. Als wij het bovenstaande zorgvuldig lezen, zullen wij zien, dat in komende generaties (vers 18) de kinderen de betekenis van dit gebod zouden vragen wanneer de Here zou nemen „het stuk hout van Jozef — dat aan Efraïm toebehoort — en van de stammen Israëls die daarbij behoren, en Ik voeg het bij het stuk hout van Juda en maak ze tot één stuk hout, zodat zij één zijn in Mijn hand.”

Let er op, dat de Here zeide dat Hij dit zou doen en ze tot één maken in Zijn hand. Aangenomen nu dat de Bijbel het hout van Juda is, waar is dan het hout van Jozef? Kan iemand daarop een antwoord geven? God gebod, dat het hout van Jozef geschreven zou worden, en wel om de vervulling van de grotere beloften aan Jozef op te tekenen. Natuurlijk zou dat een kroniek worden, die in een ander land zou worden bijgehouden, omdat Jozef tot de „afgezonderden zijner broederen“ zou behoren. Uit het lezen van deze teksten kunnen wij duidelijk afleiden, dat het verslag van Juda of de Bijbel met het volk zou verblijven, en dat het verslag van Jozef er bij zou worden gevoegd en dat de twee één zouden worden.

Zou iemand bezwaren maken als God juist datgene zou doen, wat Hij Ezechiël beloofde? Kon deze belofte op eenvoudiger en volmakter wijze vervuld worden dan geschiedde door de komst van het Boek van Mormon? God leidde een tak van het huis van Jozef naar Amerika en gebod, dat de mensen van al hun handelingen een kroniek moesten bijhouden. Later gebod Hij Zijn profeet Moroni om dit heilige verslag te verbergen in de heuvel Cumorah in het westelijke deel van de Amerikaanse staat New York. Eeuwen later zond Hij Moroni terug om de kroniek aan Joseph Smith te overhandigen en Hij verleende deze laatstgenoemde macht om die te vertalen met de hulp van de Urim en Thummim. Nu zijn de twee kronieken bijeengevoegd, waardoor een andere grote profetie geheel in vervulling is gegaan. Nogmaals vraag ik: Wie zou bezwaren maken als God doet, wat Hij beloofde te doen? Totdat iemand ons kan vertellen waar die kroniek van Jozef is, handhaaft het Boek van Mormon zich onweerlegd als „het hout van Jozef.“

Een stem uit het stof

Jesaja zag het verschijnen van deze kroniek als de stem van iemand, die een welbekende geest heeft, die fluisterend uit het stof zal spreken:

„Wee Ariël, Ariël! de stad, waarin David gelegd heeft; doet jaar tot jaar, laat ze feestofferen slachten;

Evenwel zal Ik Ariël beangstigen, en er zal treuring en droefheid wezen, en die stad zal Mij gelijk Ariël zijn.

Want Ik zal een leger in het rond om u slaan, en Ik zal u belegeren met bolwerken, en Ik zal vestingen tegen u opwerpen.

Dan zult gij vernederd worden; gij zult uit de aarde spreken, en uw spraak zal uit het stof zachtjes voortkomen; en uw stem zal zijn uit de aarde als van een tovenaer, en uw spraak zal uit het stof piepen.“ (Jes. 29:1-4.)

Jesaja zag de ondergang van Ariël of Jeruzalem ver in de toekomst, „doet jaar tot jaar.“ Vervolgens schijnt hij in een visioen weggevoerd te zijn om getuige te zijn van een soortgelijke verwoesting van de steden van Jozef, „en die stad zal Mij gelijk Ariël zijn.“ Dan beschrijft hij hoe zij belegerd zullen worden en vestingen worden opgeworpen; zij zullen vernederd worden en uit de aarde spreken. Hun spraak zal zachtjes uit het stof voortkomen; hun stem zou zijn als van een tove-

naar, hun spraak zou uit het stof piepen. In plaats van „tovenaar” geven sommige bijbelvertalingen ook „als van een dode”. Nu, de enige wijze waarop een dood volk „uit de aarde” of uit het stof zal kunnen spreken is door middel van het geschreven woord, en dit heeft dat volk gedaan in de vorm van het Boek van Mormon. Waarlijk heeft het een welbekende geest, want daarin staan de woorden van de profeten van de God Israëls.

De Profeet Nephi beschrijft deze gebeurtenis in deze woorden:

„Wanneer mijn nageslacht, en dat mijner broeders in ongeloof zullen hebben rondgedood, en door de niet-Joden zullen zijn geslagen, ja, wanneer de Here God legerkampen rondom hen zal hebben doen opslaan, en hen met versterkingen zal hebben omringd, en forten tegen hen zal hebben doen bouwen; en wanneer zij laag in het stof zullen zijn neergebogen, *zodat zij als niets zijn*, dan zullen toch de woorden der rechtvaardigen worden geschreven, en de gebeden der gelovigen gehoord, en allen, die in ongeloof hebben rondgedood, zullen niet worden vergeten.

Want zij, die zullen worden verdelgd, zullen uit de grond tot hen spreken, en hun spraak zal laag uit het stof komen, en hun stem zal zijn als van iemand, die een welbekende geest heeft; want de Here God zal hem macht geven, dat hij fluisterend over hen zal spreken, alsof het uit de grond kwam; en hun spraak zal fluisterend uit het stof spreken.

Want aldus zegt de Here God: Zij zullen de dingen schrijven, die onder hen zullen worden gedaan, en deze zullen worden geschreven en verzegeld in een boek, en zij, die in ongeloof hebben rondgedood, zullen ze niet hebben, want zij trachten de dingen Gods te niet te doen.” (II Ne. 26 : 15-17. Vergelijk met Jes. 29 : 1-4.)

Niet alleen zag Jesaja de verdelging van dit volk, dat het ten onder zou worden gebracht, dat het uit de aarde zou spreken, dat zijn spraak zou zijn als van iemand met een welbekende geest, dat zijn spraak fluisterend uit het stof zou spreken, maar ook zag hij dat dit ganse visioen door een verzegeld boek vertegenwoordigd was:

„Zo werd het gezicht van dit alles voor u als de woorden van een verzegeld boek, dat men aan iemand geeft, die lezen kan, terwijl men zegt: Lees dit eens; maar hij antwoordt: Ik kan niet, want het is verzegeld.” (Jes. 29 : 11.)

Nadat dit visioen gesloten was kwam het woord des Heren wederom tot Jesaja en sprak tot hem over het wonderbare werk en een wonder, dat Hij tot stand zou brengen:

„En de Here zeide: Omdat dit volk Mij slechts met woorden nadert en met zijn lippen eert, terwijl het zijn hart verre van Mij houdt, en hun ontzag voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is, daarom, zie, Ik ga voort wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar; de wijsheid van zijn wijzen zal te niet gaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan.” (Jes. 29 : 13-14.)

Het verschijnen van het Boek van Mormon is een „wonderbaar werk en een wonder” en de wijzen en verstandigen der wereld kunnen het op geen andere wijze verklaren dan alleen door de geschiedenis van Joseph Smith, en hij heeft het niet gekregen door alleen de Bijbel te lezen en kon het zo ook niet hebben gekregen. Hij ontving het door openbaring van de Here door middel van de engel Moroni.

Een Nieuwjaarsgroet van de familie van Dam.

Geliefde leden van de Nederlandse Zending:

Nieuwjaar is de tijd om goede wensen te zenden aan hen, die ons lief zijn . . . en daarom zeggen wij tot ieder van U:

„Moge het Nieuwe Jaar 1957 een gelukkig jaar voor U zijn“.

In ons Boek van Gelukkige Herinneringen is een hoofdstuk door u geschreven. Gij hebt het gevuld met hartverkwikkende ervaringen, prettige gedachten, met liefde en vriendschap. Wij zijn u allen zeer dankbaar!

Wij zenden u onze liefde, waardering en vertrouwen vergezeld van een nederig en innig gebed dat onze Vader in de Hemel u zal zegenen in het jaar dat voor ons ligt . . . en altijd!

Veel liefs van:

Donovan H. van Dam

Ada S. van Dam

Daryl - Donette

Marvin - Lee.

Studiegids voor

Huisbezoekers

JANUARI 1957

Er zit kracht in het familiegebed.

IEDER huis heeft de zegeningen en de kracht nodig die komen door dagelijkse gemeenschap met God. In zijn rede tot de Nephieten, leerde de Zaligmaker hun: „Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat

uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend” (3 Nephi 18 : 21).

Familie- en geheim gebed behoren in acht genomen te worden, niet alleen om zich te voegen naar het gebod van de Here, maar om

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

Een rare vispartij

door Oom Kees

Jantje Waterman zou eens met zijn grote broer Karel gaan vissen. Dat was wat! Hij had nog nooit eerder gevestigd in zijn leven, maar zijn broer, die wel vijf jaar ouder was dan Jantje, natuurlijk wel. Want welke jongen van 15 jaar heeft in ons waterrijke landje nog nooit gevestigd? En Karel had een heleboel verstand van vissen. Hij kon je precies het verschil tussen een blik en een voorn vertellen en wat een ondermaatse vis is. Weten jullie wat een ondermaatse vis is? Een vis die onder de maat is, hé? Je mag lang niet elke vis, die je vangt, zo maar mee naar huis nemen, o nee, als het visje te klein is, moet je hem weer teruggooien in het water, met de beste wensen voor zijn gezondheid en dat hij de onplezierige belevens aan de hengel gauw mag vergeten.

Al die dingen en nog veel meer wist broer Karel, maar Jantje moest dat nog allemaal leren. Hij was wat blij en toch ook eigenlijk wel een beetje geschrokken en bang, toen Karel op een goeie dag aan hem vroeg: „Jantje, ga je morgen mee vissen?” Maar Jantje zei gretig: „Nou, wat graag, morgen vissen, dat is fijn!”

„Ja maar, dat betekent vroeg opstaan, voordat de zon opkomt al en dan gaan we op de fiets naar dat water waar die molen staat, weet je wel? Daar huren we een bootje en varen daarmee de plas op”. Jantje vond alles best. Vroeg op, nou vast wel! Al was het om twee uur, hij zou zich niet verslapen, hoor! 't Was immers zomer. „Je mag Vader's oude hengel gebruiken, maar kijk hem goed na, want ik geloof dat het topeind niet zo best meer is”, zei Karel bij het weggaan.

„Ja, dat zal ik doen”, beloofde Jan en holde naar zijn vriendje om hem het grote nieuws te vertellen. Hij kwam zijn vriend Piet al op de weg tegen en al heel gauw kon je aan diens gezicht zien, dat hij een beetje jaloers op Jan was.

Geen wonder ook, want Jantje schepte geweldig op. Hij ging met zijn grote broer vissen en hij zou ze vangen, reken maar. Met wijd uitgespreide armen stond hij midden op de weg, zoveel ruimte had hij nodig om zijn vriendje duidelijk te maken hoe groot de monsters wel waren, die hij naar huis zou slepen. Als je niet beter wist, zou je denken, dat Jantje morgen op de walvisvangst ging.

Jantje zou zich niet verslapen. Nu, daar kreeg hij de kans niet voor. Jantje sliep die nacht bijna niet. Telkens schrok hij wakker, ofschoon hij de wekker op vier uur had gezet. Maar die vertrouwde hij niet. Stel je voor, dat die eens niet afliep of dat hij er doorheen sliep! Je moet er niet aan denken!

Maar die nacht voor de grote vispartij had dit met alle andere nachten gemeen: hij kwam ook om en het duurde daarna niet lang of beide broers fietsten naar de grote waterplas. De zon was aan het opkomen en kleurde de hemel in het oosten lichtrood.

Het was nog een beetje kil en Jantje huiverde in zijn dunne zomerjasje. Broer Karel ging naar de dicht bijzijnde herberg, waar de boer al op het erf rondscharrelde.

„Kunnen we een bootje van je huren, baas?” vroeg Karel.

„Ja, dat zal wel gaan, daar gunder leit er een, stap maar in”.

„Wat moet het kosten?”

„Twee kwartjes per uur” en drie gulden voor een hele dag”.

„Oké baas, tot ziens dan”.

Karel en Jantje stapten in het roeibootje en Karel zette zich aan de riemen. Na een poosje geroeid te hebben tot dat zij in het midden van de plas waren, liet hij een kleine dreg zakken en legde het bootje op die manier voor anker.

„Wat heb je voor aas meegenomen, Jan?”

„Aas?” vroeg Jan verwonderd, wat voor aas?”

„Om aan je haak te doen, kleine krakepit. Vissen bijten nu eenmaal niet graag op een stuk ijzer, net zo min als jij”.

„O, maar ik dacht, dat jij dat allemaal wel mee zou nemen”, zei Jantje verlegen. „Nou stil maar, ik heb alles bij me, maar denk er om, als je weer eens gaat vissen, moet je voer voor ze meenemen. Hier heb je een paar wurmen en wat deeg; het eerste is voor brasem, het brood voor de voorns, dus kies maar uit”.

„Ik ga eerst met brood vissen en daarna met wurmen”, zei Jantje parmantig. „Je doet maar en let goed op je dobber”, waarschuwde Karel.

En daar zaten Karel en Jantje nu, met de rug naar elkander toe, geduldig naar hun dobber kijkend. En nu duurde het werkelijk niet lang

of Jantje voelde een rukje aan het snoer en zag hij zijn dobber ondergaan.

„Ik geloof dat ik beet heb, Karel, kijk eens even”.

Karel draaide zich om en zag juist de dobber weer boven komen.

„Je had allang op moeten halen, domoor, nu ben je te laat, haal maar gerust op nu, want het aas is er afgegeten”.

Karel had gelijk en Jantje nam zich voor vlugger bij de hand te zijn, als het weer gebeurde. En werkelijk: daar ging de dobber voor de tweede maal onder. Maar nu was Jantje er als de kippen bij. Hij haalde vlug op en toonde vol trots de eerste vangst van zijn leven aan broer Karel: een flinke voorn.

„Gefeliciteerd, broertje, ga zo door. Ik ben nog niet zo ver, ik vis op brasem, weet je en dat zijn altijd zulke slome knapen”.

Jantje knikte instemmend, ofschoon hij niet wist hoe hij zich een slome brasem moest voorstellen, maar hij was zo verheugd over zijn vangst, dat hij bereid was om alles te geloven wat Karel hem vertelde.

Na de mooie vangst van Jantje lukte het niet erg meer; beide dobbers bleven in taaie volharding boven drijven, zelfs werd er niet aan getipt. Toen kreeg Jantje een ingeving.

„Ik ga ook op brasem vissen”, zei hij en deed een grote worm aan de haak, nadat hij het propje brood er af had gehaald en dit, gelijk met een handjevol ander brood als een volleerde visserman over boord had gegooid.

„Denk er om, dat je je snoer zo lang maakt nu, dat de haak op de bodem komt te liggen, want zoals ik zei, brasems zijn slome knapen”, zei Karel.

Met het verstellen van het snoer had Jantje nogal moeite, zodat Karel er aan te pas moest komen.

„Ziezo, dat is dat en vang nu maar brasems, lachte Karel. „Ik hoop, dat je meer succes hebt dan ik”.

En Jantje viste dus nu op brasem. Dat vond hij zo gewichtig, dat hij het nodig vond een hogere zitplaats te kiezen en daarom ging hij op de rand van het bootje zitten, het zogenaamde dolboord. Had Jantje dat maar niet gedaan!

De zon was al aardig hoog aan de hemel geklommen en het werd lekker warm.

Karel foeterde zachtjes voor zich heen, want hij had nog steeds niets gevangen. Zijn ergernis werd nog vergroot toen hij zag, dat de visser in een bootje, dat een dertig meter verderop lag, de ene brasem na de andere ophaalde, alsof hij ze daar in een kuip bij elkaar had.

„Vissen is zo goed voor de zenuwen”, mopperde hij, nou, moet je dat daar zien! Goed voor de zenuwen! Ik krijg er wat van!”

Jantje viste ook op brasem, maar dat was hij vergeten. Jantje was een beetje aan het soezen geraakt door de warmte en van het soezen zoetjes onder zeil gegaan. Jantje toch, en dat zittend op het dolboord!

Wat er een ogenblik later gebeurde, zal Jantje nooit goed na kunnen vertellen. In zijn slaap had hij met de hand, die de hengel vasthield een onbeheerste beweging gemaakt, waardoor deze omhoog ging. Op hetzelfde ogenblik echter deed een forse ruk snoer en hengel naar omlaag schieten, waardoor Jantje wakker werd. Niet goed wetend wat er aan de hand was, trok hij de hengel krachtig op en daar verscheen de kop van een grote vis boven water. „Hei“, schreeuwde Jan, maar voor hij iets meer kon uitbrengen, brak het topeind van de hengel, dat met vangst en al in het water verdween. Van de weeromstuit verloor Jantje zijn evenwicht en tuimelde achterover in het water.

„Hé, wat ga jij doen?“ riep Karel verschrikt, terwijl hij hem vlug binnenboord trok. „Zou je niet eerst je kleren uittrekken, vóór je gaat zwemmen? Je doet je naam eer aan, moet ik zeggen“

„Ik w...w...wou niet zwemmen, zei Jantje bibberend, „er zat een kanjer van een vis aan de haak en toen brak mijn hengel, kijk maar“.

„Ja, het topeind is er af. Heb je je hengel dan niet nagekeken gisteren, zoals ik je aangeraden heb?“

„Nee, dat heb ik vergeten“, zei Jantje kleintjes. „Wat jammer hé, anders hadden we nou een mooie vangst gehad“.

„Trek je kleren maar uit en je zwembroek aan, ik doe het ook, we gaan zwemmen, met het vissen is het niets gedaan“, zei Karel.

Zo gezegd, zo gedaan. Jantje legde zijn kleren bij de molen te drogen en weldra spartelden de beide broers in het heldere nat.

„Wel jongens, wat hebben jullie gevangen?“ vroeg vader 's-middags, toen ze thuis kwamen.

„Een hele voorn, vader en die is nog gevangen door een, die nog nooit eerder heeft gevist, door Jantje en hij had nog meer kunnen hebben, als hij beter had opgepast“.

„Hoe zo?“ vroeg vader.

„Wel, hij had uw hengel en daarvan was het topeind niet al te best. Ik had hem gewaarschuwd en gezegd, dat hij daar naar moest kijken, maar dat heeft hij niet gedaan“.

„Zo gaat het meer in 't leven“, zei vader. „We missen vaak mooie kansen door onze sloomheid“.

„Net als een brasem“, zei Jantje.

de prachtige zegeningen en de kracht die men, aldus doende, ontvangt. De verschillen en de ergernissen van de dag smelten weg, wanneer gezinnen tezamen de hemelse troon naderen. Eenheid neemt toe. De banden van liefde en genegenheid worden versterkt en de hemelse vrede komt de huizen binnen waar gebeden wordt. Kinderen die aan het familiegebed deelnemen, gaan weten dat Hij leeft; dat Hij voor hen zorgt; en wanneer hun gebeden worden beantwoord, leren zij dat gebed een bron van kracht, van vrede, en van troost in tijden van moeilijkheden is. Rust, vrede des harten, geloof en zekerheid worden aan de dag gelegd in de innerlijke levens van diegenen die komen uit huizen waar het gebed een deel is van het dagelijkse familieleven. Diegenen die leren hun vertrouwen te stellen in de Here, voelen zich niet in de steek gelaten, niet alleen, en in tijden van verdriet, van verlies en van ontmoedigingen niet hulpeloos.

„Wanneer je 'smorgens opstaat”, zei Brigham Young, „roep dan je vrouw en kinderen bij elkaar, nog voordat je iets gegeten hebt, buig je neer voor de Here, vraag Hem

je je zonden te vergeven, en je gedurende die dag te beschermen, je voor verleiding en alle kwaad te behoeden, je stappen juist te leiden, zodat je die dag iets mag doen dat nuttig zal zijn voor het koninkrijk van God op aarde. Een vader — het hoofd van het gezin — behoort nooit na te laten zijn gezin bijeen te roepen en zichzelf en hen aan de Here der heirscharen op te dragen, en de leiding en besturing te vragen van Zijn Heilige Geest om hen door die dag heen te brengen — speciaal door die dag indien we dit iedere dag doen, zullen we voorbereid zijn om in een hogere heerlijkheid te kunnen leven.”

Ja, er zit kracht in het gebed. Laten wij helpen de leden van ons huisgezin de kracht en de sterkte te verschaffen die zij nodig hebben om de problemen, de verleidingen en de werkzaamheden van iedere dag het hoofd te bieden door het familiegebed. Het is inderdaad waar dat „indien ouders meer **met** hun kinderen zouden willen bidden terwijl zij jong zijn, zij minder **voor** hen zouden behoeven te bidden wanneer zij ouder zijn.”

*Onze Vader, die in den Hemel zijt,
Tot U mijn smeken, aan U mijn dank!
Aan U, mijn God, mijn werk gewijd,
Met hoofd en hart, mijn leven lank.*

Pelgrim

DE VRAAG *van de maand*

door Joseph Fielding Smith.

*

Kleine kinderen in het Celestiale Koninkrijk.

VRAAG:

De volgende vraag werd in onze Zondagsschool besproken, waarbij veel verschil van mening bleek te bestaan.

Wanneer een baby sterft, zal deze dan het Celestiale Koninkrijk binnengaan? Sommige leden van de klas dachten dat wij de kinderen sterven vóórdat zij de verantwoordelijke leeftijd hebben bereikt, zij het celestiale koninkrijk even zeer zullen beërven als degenen die in leven zijn gebleven en tot het einde toe op aarde volharden. Anderen meenden, dat deze kinderen, die vóór de achtjarige leeftijd sterven, toch nog beproefd en verzocht zullen worden te eniger tijd na de opstanding, zoals de volwassenen hier en dat zij hun plaats in het celestiale koninkrijk moeten verdienen, na zulke beproevingen te hebben doorstaan. Wilt u ons hierover inlichten?

ANTWOORD:

In de Improvement Era van december 1954, blz. 862, wordt het antwoord op de vraag betreffende de zaligheid van kleine kinderen grotendeels gevonden. Van de dagen van de Profeet Joseph Smith af tot heden toe werden herhaaldelijk artikelen gepubliceerd die de vraag betreffende de zaligheid van kleine kinderen beantwoorden. Het zou goed zijn als van sommige vragen nu eens en voor altijd behoorlijk nota werd genomen, zodat zij niet herhaald behoeven te worden. Ook zou het goed zijn, indien de leden van de Kerk de fundamentele beginselen van het Evangelie beter bestudeerden, zoals de Heer ons geboden heeft te doen.

Kleine kinderen, die voor de verantwoordelijke leeftijd sterven, gaan naar het celestiale koninkrijk. De Profeet Joseph Smith ontving deze kennis door middel van een visioen in de Kirtland Tempel, 21 januari 1836. Bij de gelegenheid werd aangetoond dat... „alle kinderen, die sterven, vóórdat zij de verantwoordelijke leeftijd hebben bereikt, zalig worden in het celestiale koninkrijk”¹⁾. Wanneer wij goed nadenken, komen wij tot de gevolgtrekking, dat wanneer deze kinderen zalig zijn, later niet aan beproevingen zullen worden onderworpen door de kwellingen van Satan. De Heiland leerde Zijn discipe-

¹⁾ Gedocumenteerde Geschiedenis, deel 2 blz. 381.

len deze leerstellingen zo duidelijk als woorden het kunnen uitdrukken.²⁾ Openbaringen, in onze dagen gegeven, zeggen ook dat kleine kinderen, die de ontvindingen in het sterfelijk leven niet ondergaan, ingevolge eeuwig decreet verlost zijn van de verleidingen van Satan.³⁾ Deze openbaringen zijn volkomen duidelijk en mogen geen twistpunt zijn.

Onze Eeuwige Vader is zowel rechtvaardig als genadig. Het zou onrechtvaardig zijn kleine kinderen, die vroeg sterven, de gelegenheid te ontzeggen om alle zegeningen te ontvangen, die aan volwassenen, die getrouw gebleven zijn in dit leven, zijn beloofd. Een leerstelling, die aan kleine kinderen zulke zegeningen onthoudt, grenst aan de verdorven leer, die stand heeft gehouden bijna van het verscheiden der oude aposelen af en die een van de kenmerkende bewijzen is van de afval in de eerste dagen.

Het is van belang eens kennis te nemen van dit gruwelijke leerstuk, dat zoveel ellende heeft veroorzaakt onder duizenden ouders, die hun kleinen hebben verloren. De Katholieke Encyclopaedie verklaart: „Door de Kerkvaders is dikwijls de nadruk gelegd op de absolute noodzakelijkheid van dit sacrament (de doop), voornamelijk wanneer er sprake is van de kinderdoop”. Hier wordt St. Ireanaeus aangehaald, die

zegt: „Christus kwam om allen die door Hem tot God waren herboren, te redden, babies, kinderen en jongelieden” (infantes et parvulos et pueros). Het volgende wordt aan St. Augustinus toegeschreven: Indien gij een Katholiek wilt zijn, gelooft dan niet, zeg dan niet, noch leer dat kleine kinderen, die sterven vóór dat zij gedoopt zijn, vergeving van de erfzonde kunnen verkrijgen”. En verder: „Wie ook zegt, dat zelfs kleine kinderen levend gemaakt worden in Christus, wanneer zij dit leven verlaten zonder te zijn gedoopt, handelt in strijd met de Apostolische prediking en veroordeelt bovendien de gehele Kerk, die zich gehaast heeft kleine kinderen te dopen, omdat zij zonder aarzelen gelooft, dat zij anders onmogelijk levend gemaakt kunnen worden in Christus”⁴⁾.

St. Ambrosius zeide: Niemand is uitgezonderd, niet het kleine kind, noch degeen, die door enige noodzakelijkheid wordt verhinderd.”

In het Pelagiaanse geschil worden soortgelijke sterke uitspraken van de Concilies van Carthago en Milevis aangetroffen, en van Paus Innocentius I. Voorts werd verklaard dat, aangezien de kerk gelooft in de noodzakelijkheid van de doop als een middel om zalig te worden, zoals reeds door St. Augustinus was gesteld, verleende zij de volmacht om te dopen in onvoorziene omstandig-

²⁾ Matth. 18 : 6-10; 19 : 13-15; Marcus 10 : 13-16.

³⁾ L. & V. 29 : 46-48. Mosia 15 : 24-25. Moroni 8 : 10-24.

⁴⁾ De Katholieke Encyclopaedie, pag. 265, artikel over de Doop.

heden zelfs aan leken en vrouwen.

Katholieke theologen zijn eenparig in hun verklaring, dat „kleine kinderen, die zonder doop sterven, uitgesloten zijn van het zaligmakend visioen, maar over de status van zulke zielen in de volgende wereld zijn zij het niet eens. Ofschoon het zeker is, dat ongedoopte kleinen de smart van verlies moeten dragen. (Paena Domni), is het in het geheel niet zeker, dat zij aan zintuigelijke pijn zijn onderworpen (Paena Sensus).

St. Augustinus leerde dat ongedoopte babies niet vrijgesteld zouden zijn van zintuigelijke pijn, maar het zou van de mildste vorm wezen.

Anderen geloofden dat zulke kleinen alleen de pijn van het verlies hadden te dragen...

„Sedert de twaalfde eeuw is de mening van de meerderheid der theologen dat ongedoopte babies vrij zijn van lichamelijke pijn.⁵⁾

Zo zien wij, dat niet lang na het heen gaan van de apostelen de doemwaardigste ketterijen de leringen en praktijken binnenslopen en de Kerk vernietigden. Zeer dankbaar moeten de Heiligen der Laatste Dagen zijn, dat de waarheid is hersteld. De geest van ieder kind, dat in deze wereld wordt geboren, was in het voorbestaan volwassen. Wij woonden in de tegenwoordigheid van onze Eeuwige Vader. Wij leerden Zijn wetten en gehoorzaamden die. Wij hadden kennis

en begrip, die ver uitgingen boven wat wij in dit leven vergaren. Natuurlijk zal datgene, wat wij door gehoorzaamheid in het voorbestaan verwierven, in de komende wereld aan ons worden terug gegeven. Het voornaamste doel in dit leven, daar kunnen we zeker van zijn, is om een lichaam van vlees en beenderen te verkrijgen, om daarna door onze handelingen in het lichaam te worden beproefd. Wanneer een baby sterft, heeft hij zijn lichaam ontvangen. Het lichaam groeit niet in het graf, maar de geest keert terug en wacht op de opstanding.

Na de opstanding zal de kleine opgroeien tot de volle gestalte van zijn geest. De geest en het lichaam worden onafscheidelijk aan elkander verbonden en ieder voorrecht dat de stervelingen wordt verleend om de zaligheid te verwerven, wordt ook hun geschonken, die als kleine kinderen sterven. De rechtvaardigheid eist dit.

Wijlen President Joseph F. Smith zegt in zijn **Gospel Doctrine**:

„De geesten van onze kinderen zijn onsterfelijk, vóór zij tot ons kwamen. Hun geesten zijn, na de dood, als zij waren voordat zij hier kwamen. Zij zijn zoals zij zouden verschijnen, indien zij in het lichaam hadden vertoefd om tot volle wasdom op te groeien of om hun fysieke lichamen te ontwikkelen tot de volle gestalte van hun geesten. Indien gij een van uw kinderen zoudt zien, die van u weggenomen zijn, zou het

⁵⁾ Ibid. pag. 267.

aan u verschijnen in de gedaante waarin u het zou herkennen, die van een kind namelijk, maar indien het tot u kwam als een boodschapper met een belangrijke waarheid, zou het misschien verschijnen als de geest van Bisschop Hunter's zoon, die als klein kind stierf. Hij kwam tot hem als een volwassen man en maakte zich aan zijn vader bekend, zeggende: „Ik ben uw zoon”.

Bisschop Hunter begreep het niet. Hij ging naar mijn vader en zeide: „Hyrum, wat betekent dat? Ik begroef mijn zoon toen hij nog een kleine jongen was, maar hij is tot mij gekomen als een volwassen man, een edele, glorierijke jongeling, en zeide dat hij mijn zoon was. Wat betekent dat?”

„Vader (Hyrum Smith, de Patriarch) vertelde hem, dat de Geest van Jezus Christus volwassen was voordat Hij geboren werd; evenzo zijn uw kinderen

volwassen en hadden hun volle gestalte in de geest, voordat zij op aarde kwamen. Diezelfde gestalte zullen zij ook hebben, wanneer zij zijn heen gegaan en zo zullen zij ook na de opstanding verschijnen, wanneer zij hun zending hebben volbracht.

„Joseph Smith leerde, dat het kleine kind, dat sterft, in de opstanding voortkomt als een kind, en naar een moeder wijzende, die haar kind had verloren, zeide hij tot haar: Gij zult de vreugde, het genoegen en de voldoening hebben dit kind groot te brengen, na zijn opstanding, totdat het de volle gestalte van zijn geest heeft bereikt”.

Er is herstelling, er is groei, er is ontwikkeling na de opstanding uit de dood. Ik heb deze waarheid lief. Mijn ziel is vervuld van vreugde en geluk en dankbaarheid, vanwege deze waarheid. De Here zij dank, dat deze beginse-len aan ons zijn geopenbaard.

ONDER DE Ponca-Indianen

door William C. Staines

Vervolg

Evenmin speelt het mij, dat ik het kamp van de Heiligen had verlaten. Ik had veel van de taal der Indianen geleerd en was met hun zeden en gewoonten bekend geraakt, hetgeen mij en de kampen van Israël op onze reizen door

hun gebieden van groot nut zou zijn.

Ik had deze Indianen van de woestijn altijd als de vijanden van de blanken beschouwd en gedacht dat zij deze zouden beroven en doden waar zij hen

maar vonden. Daar denk ik nu geheel anders over. Geen volk had mij vriendelijker kunnen behandelen. Ik woonde in de beste tent van het kamp en had de beste zetel (een goed kussen) in hun raadsvergaderingen. Ik kreeg het beste voedsel en werd door de opperhoofden en het volk, zowel jong als oud, behandeld alsof ik hun koning was. Ik heb altijd ondervonden dat zij met de blanken op goede voet wilden leven als zij hen goed wilden behandelen, maar de Indianen werden door hen bedrogen met handeldrijven en daar kwamen zij van tijd tot tijd tegen in opstand.

De oude opperhoofden leerden de jonge mannen altijd om goed te zijn en de vrede te bewaren als anderen ook vrede wensten en alleen te vechten indien anderen besloten om tegen hen te vechten. Zij vertelden mij — en het spijt me dit te moeten zeggen — dat blanken vaak tot hen werden gezonden om ruilhandel te drijven met hun mantels en huiden, maar hen hadden bedrogen door hun minder en slechter goederen voor hun koopwaar te geven dan zij hadden beloofd; aldus hun mantels voor zeer weinig of niets verkrijgende en door hun te vertellen dat zij hun paarden zouden zenden, wat ze nooit deden.

Op Kerstdag waren mijn knieën rechter zijde ernstig gezwollen. Ik had twee dagen lang veel pijn geleden en ik vreesde dat als dit zo door ging, de kwaal naar binnen zou slaan, wat het einde zou betekenen.

Des middags was mijn knie bijna

zo groot als mijn hoofd, maar langzaam lopen deed mij geen pijn en ik besloot in gebed te gaan, gelovende, dat dit de laatste maal was, dat ik dit kon doen, want ik dacht niet langer te zullen leven dan een dag. Ik had er mij tot dusver weinig van aangetrokken wat er met mijn lichaam na de dood zou gebeuren, maar nu dacht ik het tegenovergestelde.

De Ponca Indianen begraven hun doden in een nauwe holte en bedekken de lichamen met een dikke laag gras. De grond was zo diep bevroren, dat indien ik zou sterven en de Indianen mij een fatsoenlijke begrafenis trachtten te geven, zij niet veel graszoden zouden kunnen spitten om mij mee te bedekken, niet genoeg om mij tegen de wolven te beschermen, die zich in grote getale rondom het kamp ophielden. Het denkbeeld van mijn lichaam, dat lid voor lid aan stukken zou worden gescheurd en over het land zou worden verspreid, stemde mij droef, want ik wist niet beter of ik zou binnen weinige uren sterven.

Terwijl deze verschrikkelijke gedachten mij door het hoofd gingen, was ik mijn gebedskamer genaderd, waar ik neerknielde en bad, zoals ik nog nooit had gebeden.

In mijn gebed gaf ik uiting aan mijn gevoelens, Hem vragende mijn leven te sparen, indien het Zijn wil was, want ik verlangde de Heiligen weer te zien; doch indien niet, zeide ik: „O, Heer, Uw wil geschiede!“.

Ik vroeg Hem mijn lichaam te beschermen tegen de wolven, wanneer het begraven zou zijn, opdat het niet naar de vier windhoeken zou worden verspreid.

Ik zeide: „Spaar het, o mijn Vader, en doe het rusten in vrede, totdat het Uw wil is om enige van mijn broederen te bezoeken met een droom of visioen, opdat zij van mijn dood mochten weten en van de plaats van dit arme, zwakke lichaam.”

Ik zeide nog veel meer, want Gods Geest rustte op mij. Daarna, toen ik naar het dorp terug wandelde en over het gebeurde nadacht, werd het mij duidelijk, dat ik daar in het geheel niet begraven behoefde te worden.

Ik had een goed tweeloops geweer en een goed pak kleren in het kamp der Heiligen. Alles wat ik te doen had, was het opperhoofd vertellen dat ik ziek was en verwachtte te zullen sterven, en wanneer ik dood zou zijn, verlangde ik dat hij mijn lichaam naar mijn opperhoofd (Bisschop Miller) zou zenden, opdat ik bij de Heiligen kon worden begraven; en hiervoor zou ik hem alles geven wat ik bezat.

Niet zodra was deze gedachte bij mij opgekomen, of ik voelde dat dit een antwoord was op mijn gebed en ik dankte de Heer voor Zijn goedheid jegens mij.

Zodra ik mijn tent had bereikt, nam ik mijn dagboek om daar in te schrijven, naar ik dacht voor de laatste maal (want ik leed veel inwendige pijn en werd steeds zwakker) en ook om Broeder Miller bericht te zenden en

hem te machtigen mijn kleren, enz. te geven aan hen, die mijn lichaam zouden brengen.

Ik nam mijn dagboek, scheurde er een blad uit, doopte mijn pen in de inkt en wilde gaan schrijven, toen ik de ingeving kreeg als volgt te spreken:

„Aldus zegt de Heer tot u, mijn dienstknecht, uw gebeden zijn door Mij gehoord en aangenomen, en van deze stonde af aan zult gij beginnen te herstellen, want gij zult leven en niet sterven, gij zult naar de plaats gaan die Ik voor de verzameling van Mijn volk heb aangewezen, gij zult gezegend worden met een tehuis en met Mijn Heiligen zult ge samen wonen; gij zult veel reizen en uw zuster in dit leven weder zien.”

Nog veel meer werd mij tegelijkertijd door de Geest geopenbaard. Nadat ik dit had ontvangen, sloot ik het boek, alles gelovende wat de Geest had gezegd.

Ik verzeker allen die dit lezen, dat de ervaring van die dag mij meer waard was dan wat ik ook aan wereldse goederen zou kunnen bezitten. Ik verheugde mij dien dag in de God mijner zaligheid, zoals ik tevoren nooit heb geweten hoe dit te doen.

Weliswaar had ik vele getuigenissen ontvangen, met beloften dat ik zou leven, en was op velerlei wijzen overtuigd van het bestaan van een God en van de waarheid van het Evangelie, zoals die door Joseph Smith, de Profeet, was verkondigd, maar het getuigenis van deze dag was

onder andere omstandigheden ontvangen. Ik had alle gedachten aan leven opgegeven, ik was niet bang om te sterven; mijn enige zorg was om mijn lichaam, dat na de begrafenis in stukken zou worden gescheurd. Maar hier, terwijl ik aan mijn laatste werk bezig was, zoals ik geloofde, rustte de Geest des Heren op mij en ik ontving de blijde boodschap dat ik zou leven en niet sterven. Mij werd verzekerd, dat ik mijn vrienden en broederen in de Kerk zou wederzien, dat ik mijn zuster zou bezoeken, die in Engeland is, dat ik veel zou reizen, een tehuis hebben en met de Heiligen zou samen wonen, enz. Dit was voor mij een groter getuigenis dan ik ooit tevoren had ontvangen.

Dit alles is letterlijk vervuld. Ik heb geleefd, sedert dien heb ik mijn zuster drie maal gezien, ik heb veel gereisd, vele jaren lang van zes tot twintig duizend mijlen per jaar, ik heb een tehuis en een woonplaats.

Wat weet de wereld toch weinig van deze dingen en van het geloof van de Heiligen der Laatste Dagen! Het zijn deze getuigenissen die ons kracht en geloof schenken wanneer wij van onze geliefden gescheiden zijn. Als ik mij niet onder die Indianen had begeven, alleen en pijnen lijdend, zou ik dit getuigenis nooit ontvangen hebben.

Zo is het met allen die getrouwd zijn en op zending gaan. Zij zullen moeilijkheden hebben en vervolgd worden, maar de Here zal Zijn Geest dermate op hen uitstorten, dat zij zich in hun kwel-

lingen zullen verheugen en naderhand blij zijn, dat zij door zulke beproevingen zijn gegaan. De Here heeft aldus duizenden gezegend die op zending werden gezonden en Hij zal nog vele duizenden ook zegenen en zelfs overvloediger naarmate ons geloof en onze werken vermeerderen.

Niet lang na Kerstmis kregen wij bezoek van een groep Sioux Indianen. Het opperhoofd daar van was een statige figuur, omstreeks zestig jaren oud. Zijn naam was Wah-bah-hooter, wat „lang haar” betekent. Er waren er slechts weinig, de anderen waren op de bisonjacht. Hun jachtterrein grenst aan dat van de Ponca's in het Zuiden en strekt zich tot het oude fort Laramie uit, dat de Heiligen voorbij plachten te trekken op hun reis naar de Salt Lake vallei. Ongeveer negen opperhoofden vergezelden dit Sioux opperhoofd en zijn gezelschap. Het bezoek was zowel om zaken te doen als voor genoeg en een levendige handel werd gedreven in mantels, huiden, dekens, paarden en tabak. Terwijl sommigen zich met de handel bezig hielden, waren anderen bezig met bezoeken afleggen en feest vieren; vele jonge mannen en vrouwen waren aan het dansen.

Het was hier, dat ik voor het eerst hondevlees at.

Al de bezoekende opperhoofden werden uitgenodigd en twee en twintig Ponca opperhoofden.

(Wordt vervolgd).

Districtsconferenties in 1957

Amsterdam

13 Januari

14 April

15 September

Arnhem

27 Januari

28 April

29 September

Groningen

17 Februari

19 Mei

20 Oktober

Utrecht

10 Maart

16 Juni

10 November

Antwerpen

20 Januari

21 April

22 September

Den Haag

10 Februari

12 Mei

13 October

Rotterdam

24 Februari

26 Mei

27 October

Eindhoven

31 Maart

* * * * *

Volgorde van de zondagavonddiensten op vastendagen.

Januari	Genealogie
Februari	Jeugdwerk
Maart	Z.H.V.
April	O.O.V.
Mei	Aäronische Priesterschap
Juni	Zondagsschool
Juli	Melchizedekse Priesterschap
Augustus	Genealogie
Septembzer	Jeugdwerk
October	O.O.V.
November	Z.H.V.
December	Zondagsschool

Voorwaarts O.O.V.

Laat ons niet te vlug zijn met het vinden van fouten, broeders en zusters.

Wij zullen de steun van de ouders nodig hebben. Het is een probleem voor thuis, voor de Kerk, voor de staat, voor een ieder van ons. De O.O.V. is een bondgenoot van het priesterschap;... zij is een bondgenoot voor thuis. Zij kan noch de plaats van het priesterschap noch van het thuis innemen en heeft ook helemaal niet de wens om dat te doen, maar zij heeft de volledige steun nodig, zonder enige terughouding.

Ouders, wij hebben u nodig, wij hebben uw begrip, uw steun, uw hulp nodig. Indien u wilt dat uw zoon en uw dochter de moed hebben dat te doen wat goed is,... moedig ze dan aan om het goede te doen door uw voorbeeld, door uw steun, en het achterwege laten van kritiek op het programma van de Kerk. Kom op de O.O.V. Dit is een uitnodiging en een pleidooi... U zult dividenden ontvangen die iedere uranium rijkdom of winst van welke bron dan ook, in de schaduw stellen.

Wij als uw dienaars proberen de harten te bereiken en de levens van jonge mensen te vormen door het planten van getuigenissen van het evangelie van Jezus Christus, die hen door ieder stadium van hun leven zal leiden.

Dank de Here dat wij niet beperkt worden tot de wijsheid, de ideeën, de voorstellingen en de filosofieën van de zogenaamde wijze mensen van de wereld. Hoe goed velen van hen ook mogen zijn in hun leven, hoe ernstig zij ook mogen zijn in hun wensen om waarheid en kennis te verkrijgen, de volle waarheid kan alleen van God de Eeuwige Vader komen, en het is tot ons gekomen door de Here Jezus Christus... Dat is de waarheid die onze levens moet regeren. Op die waarheden baseren wij onze normen en van hen verkrijgen wij onze beginselen.

Mijn broeders en zusters, de verantwoordelijkheid die op u rust is groter dan u beseft. Uw verantwoordelijkheid om de jeugd van Zion te bekeren is even groot als de verantwoordelijkheid die rust op iedere zendeling in iedere zending van de Kerk. U moet zendingen zijn. Iedere O.O.V. ambtenaar moet een zendeling zijn. Iedere kapel moet een zendingsveld zijn, en ieder kind dat naar de O.O.V. komt moet beschouwd worden als een onderzoeker van het evangelie. Wij falen in onze zending indien wij er niet in slagen om deze jonge mensen te bekeren zodat zij „voorwaarts“ kunnen gaan.

Ik bid nederig dat ieder van ons met hernieuwde krachten er op uit zal gaan en iedere jongen en elk meisje in de Kerk zal willen behouden. Indien wij niet weten waar wij zijn, zoek ze dan op en stem hen af op de geest van onze Hemelse Vader.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

van Ommeren, Bernardus; 12 oktober 1956 te Rotterdam zuid.
Huizinga, Sylvia; 4 november 1956 te Groningen.
Huizinga, Lilian; 4 november 1956 te Groningen.
KoeHoorn, Cornelis; 9 december 1956 te Leeuwarden.
Dijkstra, Johan; 9 december 1956 te Leeuwarden.
de Groot, Jelle; 9 december 1956 te Groningen.
de Geest, Hendrik IJsbrandus; 16 december 1956 te Eindhoven.
de Geest, Theodoor Hendrikus; 16 december 1956 te Eindhoven.

GEDOOPT:

Meerveld, Willem; 2 december 1956 te Apeldoorn.
Beumkes, Hans Paul; 2 december 1956 te Arnhem.
Stomps-Ingenhoes, Anne Marie; 2 december 1956 te Apeldoorn.
Lefevere, Ferdinandus; 2 december 1956 te Ede.
van der Vlist, Charlotte H. Semisch; 2 december 1956 te Arnhem.
Peters, Cornelia van Veenendaal; 2 december 1956 te Arnhem.
Peters, Cornelia; 2 december 1956 te Arnhem.
Peters, Janna; 2 december 1956 te Arnhem.
Peters, Antonia Johanna; 2 december 1956 te Arnhem.
de Ruiter, Neeltje Gerdina; 2 december 1956 te Arnhem.
Engelgeer, Theodorus; 2 december 1956 te Apeldoorn.
Pol, Thomas; 9 december 1956 te Harlingen.
de Vries, Jacob Jan; 9 december 1956 te Harlingen.
Kracht, Wiebe Martinus; 9 december 1956 te Harlingen.
Tichelaar, Tjerk; 9 december 1956 te Leeuwarden.
Dijkstra, Sibbille; 9 december 1956 te Leeuwarden.
Dijkstra, Hendrika Durkstra; 9 december 1956 te Leeuwarden.
KoeHoorn, Jochum; 9 december 1956 te Leeuwarden.
KoeHoorn-Dorenbosch, Foekje Eke; 9 december 1956 te Leeuwarden.
KoeHoorn, Jenneke; 9 december 1956 te Leeuwarden.
Leijenaar, Trijntje Johanna; 9 december 1956 te Leeuwarden.
Dorenbosch, Hendrik; 9 december 1956 te Leeuwarden.
Deeders, Simon Herman; 9 december 1956 te Groningen.
Römelingh, Coenraad Hendrik; 9 december 1956 te Groningen.
Römelingh, Josephina Margaretha; 9 december 1956 te Groningen.
Römelingh-Veld, Anje; 9 december 1956 te Groningen.
Feenstra-Oosterhuis, Grietje; 9 december 1956 te Groningen.
de Groot-Doller, Hendrikje Femmina; 9 december 1956 te Groningen.
de Groot, Cornelis Willem; 9 december 1956 te Groningen.
Mulder, Johannes; 13 december 1956 te Den Haag.
Pluim Mentz, Stance; 13 december 1956 te Den Haag.
de Burlet, Rosemarie Jane; 13 december 1956 te Den Haag.
de Burlet, Janette Christina; 13 december 1956 te Den Haag.
Rorije, Arthur Dirk; 13 december 1956 te Den Haag.
de Keijzer, Cornelia Jenneke Veenman; 16 december 1956 te Eindhoven.
de Geest, Teunis Hendrikus; 16 december 1956 te Eindhoven.

GEORDEND:

Jansen, Henri Gustaaf; 3 juli 1956 te Den Haag, als Diaken.

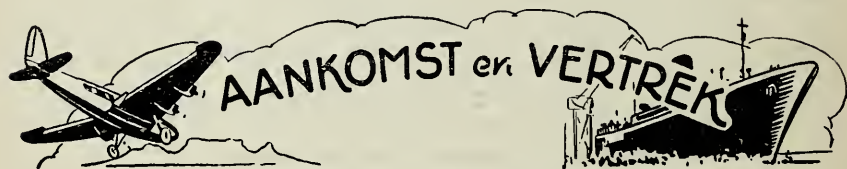
van der Wel, Jacobus Adriaan; 15 juli 1956 te Den Haag, als Diaken.
Hazenbergh, Gustaaf Adolf; 10 september 1956 te Den Haag, als Ouderling.
Meeuws, Julius; 16 september 1956 te Den Haag, als Diaken.
Bredewoud, Johannes Cornelis; 4 november 1956 te Utrecht, als Ouderling.
van der Laan, Willem Albert; 18 november 1956 te Den Haag, als Ouderling.
Rorije, Dirk Riek; 18 november 1956 te Den Haag, als Ouderling.
Brinkman, Pieter Gijsbertus Jr.; 18 november 1956 te Den Haag, als Ouderling.
Nijenhuis, Ward Christian; 18 november 1956 te Den Haag, als Diaken.
Lefrandt, Frank Cornelis; 18 november 1956 te Den Haag, als Priester.
Marda, Willem Hendrik; 18 november 1956 te Den Haag, als Priester.
Brouwers, Johannes; 18 november 1956 te Den Haag, als Priester.
Jansen, Henri Gustaaf; 18 november 1956 te Den Haag, als Leraar.
Leijenaar, Erza Gerrit; 2 december 1956 te Leeuwarden, als Priester.
Everaert, Andries Maurice Medard; 2 december 1956 te Gent, als Leraar.
Everaert, Erwin Desire Medard; 2 december 1956 te Gent, als Diaken.
Stoové, Gerard Gaillard, 2 december 1956 te Rotterdam noord, als Diaken.

OVERLEDEN:

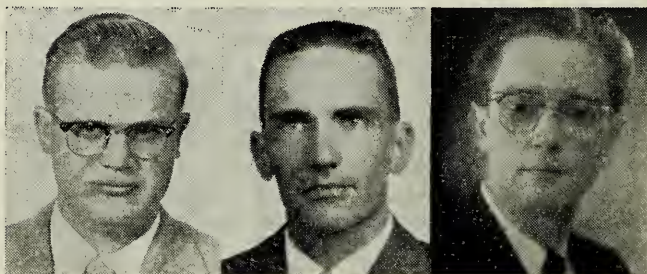
Meijer, Willem; 24 november 1956 te Rotterdam zuid.

OVERGEPLAATST:

Van Gelderen, Ronald E.; van Amsterdam naar Den Haag als D.P.
Van de Merwe, Frederik W.; van Den Haag naar Amsterdam als G.P.
Brinkerhoff, Ellis A.; van Zeist naar Amsterdam.
Vuyk, Pouwel S.; van Groningen naar Utrecht als D.P.
Van Vleet, Harold Gene; van Zendelingenschool naar Zeist.
Barton, Wesley M.; van Zendelingenschool naar Groningen.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Harold G. van Vleet

Wesley M. Barton

Laurence Stolk

Harold Gene Van Vleet; van Grace, Idaho; naar Zendelingenschool.
Wesley M. Barton; van Roy, Utah; naar Zendelingenschool.
Stolk, Laurence; van Salt Lake City, Utah. Werkzaam in Den Haag.

VERTROKKEN:

A. Laurence Lyon. Aangekomen 12 juli 1954. Vertrokken 28 december 1956.

Werkzaam geweest: Zeist, werd benoemd tot leider van de muziek in de Zending, Rotterdam noord, Dordrecht als G.P. en Amsterdam als G.P.

Lawrence Sieman Bowman. Aangekomen 12 juli 1954. Vertrokken 28 dec. 1956.

Werkzaam geweest: Alkmaar, Gouda, Leeuwarden, Emmen, Utrecht als G.P., later als D.P.

Thomas Dale Jones. Aangekomen 12 juli 1954. Vertrokken 28 december 1956.

Werkzaam geweest: Den Haag, Mechelen, Gouda, Amersfoort, Utrecht als D.P., Den Haag als leraar in de Zendelingenschool.

RECTIFICATIE

Onder het hoofd **Overleden** in de „Ster” van December 1956 staat: Evert Vlam. Dit moet zijn Arie Vlam.

De overledene is de vader van Peter Vlam, die kort na de bevrijding president van de Amsterdamse Gemeente is geweest en in de oorlogstijd als krijgsgevangene van de Duitsers in het kamp het Evangelie met opmerkelijk succes heeft verkondigd aan zijn mede-officieren.

Met het overlijden van Broeder Arie Vlam is een van de oudste leden van de Kerk in Nederland van ons heen gegaan. Hij werd te ruste gelegd op het kerkhof te Huisduinen, naast zijn vrouw, met wie hij meer dan 65 jaren lief en leed heeft gedeeld. Hij bereikte de leeftijd van bijna 91 jaar.

Attentie!

De lezers wordt onder de aandacht gebracht, dat alle mededelingen of verzoeken, de **Administratie** van de „Ster” betreffende, (geldzendingen, aanvragen of verlengen van abonnementen e.d.) niet aan **mij**, doch aan Zr. Marianne Wilbrink, Laan van Poot 292 Den Haag, behoren te worden gericht. Stukken, de **Redactie** betreffende, kunnen rechtstreeks aan mij, Jacques Perkstraat 16 Rotterdam-O., worden gezonden.

A. D. JONGKEES.

Het gesproken woord

„Waarlijk het licht is zoet”

door Richard L. Evans.

Wij vinden in de Prediker een betekenisvolle tekst, die als volgt luidt: „Verder, het licht is zoet, en het is den oogen goed de zon te aanschouwen”. Inderdaad: het licht is zoet en om daarvan overtuigd te geraken, behoeft men slechts te worstelen met problemen en zorgen, in twijfel en ontmoediging, die somtijds met de duisternis tot ons komen. „Het licht is zoet” — en de ene les, die wij allen moeten leren is te kunnen wachten op het licht — te wachten op het licht om besluiten te nemen, te wachten op het licht om de ernst van symptomen te onderkennen, te wachten op het licht om een situatie te beoordelen, want duisternis vervormt de dingen. Alle mensen hebben hun problemen en bijna alle mensen hebben misschien tijden van wanhoop, als de last van de zorgen zwaarder schijnt dan zij kunnen dragen. En deze problemen schijnen in de duisternis moeilijker op te lossen dan in het daglicht. In de duisternis werken de problemen verwarrend; in de duisternis nemen zij grotere afmetingen aan; in de duisternis kan ons oordeel in vele opzichten verworpen worden. Wanneer onze gelieven — onze kinderen — des avonds laat zijn, kunnen de gebeurtenissen die, naar wij denken, mogelijk hebben plaats gehad, ons intense smart veroorzaken. De duisternis versombert de verbeelding en doet onopgeloste problemen vaak onoplosbaar schijnen. De tijd van de nacht heeft zijn eigen bestemming. Het is de tijd van rust, van vergetelheid, het is de tijd voor de slaap en voor het hernieuwen van de energie voor de komende dag. Maar wanneer zorgen zich mengen met de duistere verbeelding van de nacht, verlaat ons de slaap en ook de vrede en soms het geloof, en zielsangst kwelt ons. Wat de bedoeling van de nachtelijke duisternis ook moge zijn en wat men er ook van moge zeggen: besluiten mogen nimmer door de duisternis worden gedicteerd. In tijden van smart, in tijden van wanhoop en moedeloosheid moeten wij ons geloof behouden, van uur tot uur en op de terugkeer van het licht wachten en geen verbintenissen aangaan in verwarring stichtende donkerheid. „Waarlijk, het licht is zoet, en het is den oogen goed de zon te aanschouwen”.

Zowel in de argeloosheid van de jeugd als in de voorzichtigheid en ontmoedigingen der volwassenheid behoort het licht het leidende beginsel te zijn bij al zuiver denken, bij alle zuivere beslissingen.